

Parkeerbelasting: een rariteitenkabinet

24 juni 2011

Over parkeerbelasting wordt veel geprocedeerd. Automobilisten voelen zich vaak geschoffeerd door deze belastingheffing, en vragen de rechter om daar iets aan te doen. In procedures over parkeerbelasting gaat het soms om wel erg uitzonderlijke feiten en omstandigheden. En automobilisten zijn bijzonder creatief in het aandragen van argumenten om te verdedigen dat de aanslag parkeerbelasting volkomen ten onrechte is opgelegd. Dat alles maakt de rechtspraak over parkeerbelasting tot een rariteitenkabinet.

Charles Spaan had zijn auto geparkeerd op een parkeerplaats voor houders van een parkeervergunning. Spaan had een parkeervergunning, maar hij werd toch bekeurd omdat hij zijn vergunning niet goed leesbaar achter de voorruit van zijn auto had geplaatst. De vergunning zat verkeerd om, met de tekst naar binnen. De parkeerwachter kon zodoende niet vaststellen dat Spaan zijn auto op die plaats mocht parkeren. Dat foutje kostte Spaan € 51,40: € 1,40 aan belasting en € 50 aan kosten.

Spaan verzette zich tegen de naheffingsaanslag parkeerbelasting, bij Rechtbank Breda, en in beroep bij Hof Den Bosch. Dat kostte hem aan griffierecht € 41 bij de rechtbank, en € 110 bij het hof. Hof Den Bosch handhaafde de aanslag. De vergunning was niet duidelijk van buitenaf leesbaar. Spaan had daardoor gehandeld in strijd met de voorwaarden van zijn parkeervergunning. Spaan deed een beroep op het beleid van de gemeente dat een naheffingsaanslag werd vernietigd als achteraf bleek dat een vergunning op kenteken was afgegeven. Het Hof wees dat af: Spaan had een persoonsgebonden vergunning, geen vergunning op kenteken, zodat zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel ongegrond was.

Carla Pleijsier kreeg een naheffingsaanslag parkeerbelasting opgelegd, omdat zij het verschuldigde tarief niet voldaan had. Zij verweerde zich tegen die aanslag. Zij stelde dat de parkeermeter defect was op het plein waar zij parkeerde, en dat ze onmogelijk naar een andere parkeermeter had kunnen lopen omdat zij een hond en twee kleine kinderen bij zich in de auto had. Rechtbank Amsterdam maakte korte metten met dat verweer. Ook al was de parkeermeter defect, de verplichting om het verschuldigde parkeertarief te betalen bleef bestaan. De rechtbank had begrip voor de afweging van Pleijsier om haar twee kleine kinderen niet in de auto achter te laten om naar een andere, wél werkende parkeermeter te zoeken, maar de gevolgen daarvan kwamen voor haar rekening. Zij had zichzelf vrijwillig in die situatie gebracht, van overmacht was geen sprake. De rechtbank verklaarde haar beroep ongegrond.

Commentaar

Weer twee procedures die beter niet gevoerd hadden kunnen worden. Beide automobilisten waren een stuk goedkoper uit geweest als zij de parkeerbelasting zonder morren hadden betaald. En dat hadden ze van te voren best kunnen bedenken.